

— Тъ си приготвятъ храна за презъ деня, — рече Татунчо.

— Колко чудно! Сигурно нощната свѣтлина имъ повече харесва отъ дневната.

— Може би слънцето е много силно за тяхъ.

Децата гледаха съ голѣмо любопитство мравчения градъ и се учудваха на реда и трудолюбието на тия дребни булечки.

— Какво ли има въ тоя градъ? — попита Татунка?

— Искашъ ли да видимъ? — рече Татунчо.

Цѣлия мравченъ градъ бѣше покритъ съ здрава, твърда кора. Безъ много да му мисли, Татунчо предаде котарака на Татунка и откърти кората. Предъ очитъ на децата се разкри чудесна картина. Надлъжъ и наширъ изъ тоя малъкъ градъ се простираха прави улици, по които сновѣха свѣтящитъ насѣкоми, сякашъ ранобудни работници, запжтени на работа съ фенери въ ржце. Тукъ-тамъ изъ града

се простираха широки площи, а точно въ срѣдата се издига-ше висока четвъртита ограда, прилична на укрепление, въ която седѣше една голѣма свѣтлозелена мравка.

— Това сигурно е царицата, — реши Татунчо.

Около двореца на царицата стоеха неподвижни стотина мравки, готови да умратъ, за да защитятъ царицата си отъ всѣкаква опасностъ.

— Това тукъ сигурно е склада имъ за храна, — каза Татунчо, като посочи една друга ограда, напълнена до половина съ медени топчета.

— Колко приличатъ мравки-тъ на хората!

— разсждаваше Татунка. — Сжщо като насъ си строятъ градове, иматъ си царе, водятъ войни, приготвятъ си храна за дълго време...

— На луната, както се вижда, хора нѣма, — прибави Татунчо, но додето сж тукъ тия мравки, не може да се каже,

